FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 29. maj 1986 *

Høje Domstol.

1. Denne sag drejer sig om, hvorvidt en beslutning om at afskedige en tjenestemand på prøve efter forlængelse af prøvetiden, som Kommissionen har truffet i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, er lovlig.

Sagens faktiske omstændigheder er følgende:

V. R., som er født i september 1951 og har bestået universitetseksamen i fysik og er specialiseret i statistik, deltog i og bestod prøverne til den generelle udvælgelsesprøve KOM/A/313, som Kommissionen afholdt »med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasse 7 og 6 i kategori A« og for at besætte »stillinger, hvortil er knyttet 'planlægnings-, undersøgelses- eller tilsynsopgaver vedrørende Fællesskabernes virksomhed på det økonomiske område'« jfr. meddelelse om udvælgelsesprøve, offentliggjort i EFT C 233 af 12.9. 1981, s. 14).

Ansøgerne skulle i deres ansøgning vælge et eller to af følgende emner:

»1) økonometri og statistik;

2) udviklingspolitik og bistand til udviklingslandene;

3) makroøkonomi, herunder politikken på det monetære og skattemæssige område;

4) mikroøkonomi, herunder virksomhedsøkonomi, arbejdsmarkedet og finansiering af virksomheder.«

R. valgte de under punkt 1 og 3 angivne emner, således som det fremgår dels af Kommissionens oplysninger, dels af R. akter.

Ved Kommissionens skrivelse af 17. marts 1983 modtog R. tilbud om ansættelse som fuldmægtig på prøve (lønklasse A6, 1. løntrin) ved generaldirektorat II Økonomiske og finansielle spørgsmål, direktoratet for »Økonomiske strukturer og fællesskabsinterventioner«. Efter at have accepteret tilbudet skriftligt, således som han blev bedt om, blev han ved beslutning af 2. august 1983 (der vedrørte meddelelsen om ledig stilling nr. 305/82) med virkning fra 15. juli 1983 udnævnt i denne stilling og ansat ved den særlige tjeneste for »Fællesskabslån: udvikling af fællesskabsinstrumenter«. I nævnte meddelelse er arbejdsområdet beskrevet på følgende måde:

»Udførelse efter almindelige retningslinjer af planlægnings- og undersøgelsesopgaver på området for økonomisk analyse, navnlig vedrørende:

— undersøgelse af anvendelsesområdet for Fællesskabets låne- og udlånsinstrumenter, navnlig området for NFI« (dvs. nye fællesskabsinstrumenter).

Endvidere var de til stillingen nødvendige kvalifikationer beskrevet i meddelelsen.

R. påbegyndte imidlertid ikke sit arbejde i denne stilling. Den 15. juli 1983, hvor hans prøvetid startede, tiltrådte han nemlig ikke ved direktorat B, men derimod ved direktorat C »Makroøkonomisk analyse og

* Oversat fra fransk.

politik«, 4. kontor: »Prognoser på mellemlang sigt«. Ved beslutning af 1. august 1983 havde personaledirektøren nemlig »i tjenestens interesse« omplaceret stillingen og dens indehaver fra direktorat B til direktorat C, men inden for samme generaldirektorat.

I den udtalelse ved prøvetidens udløb, som blev udfærdiget den 21. marts 1984 i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, anførtes det, at R. på trods af, at man anerkendte visse af hans fortjenester, ikke havde de nødvendige kvalifikationer til at varetage de med stillingen forbundne opgaver, navnlig fordi han »ikke har de nødvendige kundskaber i den stilling, han udøver«. I øvrigt bemærkedes det, at arbejdets kvalitet i sig selv var utilstrækkeligt.

Denne karakteristik, som fremgik af en rubrik, der var udfyldt på et analytisk skema, var nærmere uddybet med følgende helhedsbedømmelse:

»R. har utvivlsomt gode kundskaber i matematisk statistik og teknisk analyse af data. Hans kundskaber inden for makroøkonomi er imidlertid mere begrænsede, og hans evne til at udarbejde notater har vist sig at være utilstrækkelig. Under hensyn til de krav, der stilles ved et normalt karriereforløb inden for GD II, er vi af den opfattelse, at R. ikke har de nødvendige kvalifikationer til i tilstrækkeligt omfang at kunne integrere sig som medarbejder inden for generaldirektoratets væsentligste arbejdsområde, dvs. undersøgelser af økonomisk politik samt udfærdigelse af beretninger inden for dette område. GD II kan således ikke anbefale, at R. ansættes som tjenestemand i den faste stab af generaldirektoratets øvrige medarbejdere.

R. vil dog utvivlsomt kunne være en meget nyttig medarbejder inden for et arbejdsområde, der har mere direkte berøring med hans teoretiske og tekniske kundskaber vedrørende behandling af data og statistik.«

På dette grundlag afgav den kompetente direktør indstilling om, »at den prøveansatte tjenestemand afskediges ved tjenestetidens udløb«.

R. blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger til udtalelsen og erklærede, at han fandt den urimeligt streng. Han påberåbte sig, at han havde vist megen beredvillighed i arbejdet, og anførte sin præference for området »økonometri og statistik« ved GD II, hvorved han erklærede sig »villig til at arbejde ved et hvilket som helst direktorat, der har behov for at få løst opgaver vedrørende statistik og kvantitativ analyse«.

Ved skrivelse af 18. april 1984, dvs. tre dage efter udløbet af den i vedtægten fastsatte prøvetid, gav personaledirektøren R. meddelelse om, at han under hensyn til udtalelsen af 21. marts 1984 var nødt til at indstille sagsøgeren til afskedigelse, men at han i betragtning af sagsøgerens bemærkninger og visse af de forhold, sagsøgerens direktør havde fremhævet, var indstillet på med hans samtykke at forlænge prøvetiden med tre måneder og at »give ham endnu en lejlighed til at bevise sine evner« ved at lade ham foretage en »sammenlignende statistisk analyse for GD II og det statistiske kontor« under tilsyn af Dewaleyne og Chantraine.

R. accepterede tilbudet. Det nærmere indhold af den pågældende undersøgelse, som var beskrevet af Dewaleyne i en skrivelse af 25. april 1984 til sagsøgeren, blev fastlagt i juni 1984 under en samtale mellem R. og Chantraine, og bekræftet af denne i en skrivelse af 20. juni til sagsøgeren. Den 6. juli 1984 afleverede sagsøgeren sin undersø-

gelse til sine to »tutorer«, som afgav udtalelse herom den 10. samme måned.

Selv om man i udtalelsen anerkender R.'s teoretiske kundskaber og hans indsats for at finde og foreslå løsninger på det omhandlede problem, går indstillingen i udtalelsen mod fastansættelse. De to »tutorer« anfører navnlig, at den prøveansatte »mangler evne til sammenfatning«, hvilket giver sig udtryk »i, at han har vanskeligt ved at skelne væsentligt fra uvæsentligt«. »På grund af manglende overblik er han ude af stand til, på grundlag af de foreliggende statistiske oplysninger, at forstå betydningen af de observerede fænomener«, og »anvender en overdreven videnskabelig sprogbrug, som er vanskelig at forstå, selv for de brugere, som denne form for notater normalt henvender sig til«. Endelig bemærkes det i udtalelsen, at »det ikke er muligt at opnå praktiske resultater af undersøgelsen, sådan som det må forventes af en bruger«.

Herefter besluttede ansættelsesmyndigheden den 19. juli 1984 at »afskedige« R. med virkning fra 31. august 1984.

I beslutningen om afskedigelse henvises der navnlig til den udtalelse af 21. marts 1984, som blev udfærdiget ved prøvetidens udløb. Det anføres videre i beslutningen, at den undersøgelse, sagsøgeren foretog i den forlængede prøvetid, bekræfter den første udtalelse, hvorefter det konkluderes, at R. ikke har »udvist tilfredsstillende faglige kvalifikationer til at blive fastansat i den til hans stilling svarende lønklasse«.

Dette foranledigede sagsøgeren til den 8. august 1984 at indgive en klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2; klagen blev besvaret med et udtrykkeligt afslag den 13. december 1984.

2. R. har herefter anlagt sag ved Domstolen den 21. marts 1985 med påstand, dels om annullation af Kommissionens beslutninger, navnlig beslutningen af 19. juli 1984, og af samtlige de retsakter, der er udstedt til forberedelse af disse beslutninger, dels erstatning for økonomisk skade og tort samt renter. Subsidiært har sagsøgeren påstået Kommissionen tilpligtet »at ændre begrundelsen for de anfægtede beslutninger, således at de ikke er ærekrænkende for sagsøgeren«.

Påstandene støttes på følgende tre anbringender:

— der foreligger væsentlige formmangler,

— vedtægtens artikler 4 og 34 samt forbudet mod forskelsbehandling er tilsidesat,

— der er lidt et tab, dels på grund af prøvetidens forlængelse, dels som følge af den ham tilføjede krænkelse af hans faglige anseelse.

3. Anbringendet om, at der foreligger væsentlige formmangler, må vurderes ud fra bestemmelsen i vedtægtens artikel 25, stk. 2, hvorefter »enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes«.

Ifølge sagsøgeren opfylder den anfægtede beslutning ikke dette krav, idet den er baseret på udtalelserne af 21. marts og 10. juli 1984. Den første af disse udtalelser er utilstrækkeligt begrundet, fordi den ikke angiver, hvilke kundskaber R. mangler. Den eneste egenskab, som han udtrykkeligt bebrejdes ikke at være i besiddelse af, er hans manglende evne til at udfærdige notater, hvilket ikke er nogen tilstrækkelig begrundelse for at afskedige ham. Udtalelsen af 10. juli 1984 beror endvidere på en åbenbar vildfarelse ved bedømmelsen. Man kan nemlig ikke med gyldig grund bebrejde sagsøgeren ikke at have evne til sammenfatning, eftersom man bad ham om at foretage en analyse. Man kan heller ikke lægge ham til last at have anvendt en videnskabelig

sprogbrug i resultatbeskrivelsen efter en teknisk undersøgelse. Til støtte for det anførte har R. fremlagt to bedømmelser, som to ansatte ved universitetet i Rom har foretaget af hans undersøgelse. Ifølge den første er hans undersøgelse utvivlsomt af videnskabelig værdi, mens den anden ikke finder, at sprogbrugen er specielt teknisk.

Som konklusion på sine argumenter vedrørende det sidstnævnte punkt har R. nedlagt påstand om, at Domstolen kender »de anfægtede beslutninger klart fejlagtigt begrundede og selvmodsigende, hvorfor de må antages at være ugyldige som stridende mod væsentlige formforskrifter«.

4. Det fremgår af det anførte, at de argumenter sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sine påstande, snarere går ud på, at begrundelsen er behæftet med en åbenbar vildfarelse, end at der forligger en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

Domstolen har i praksis nøje fastlagt omfanget af og grænserne for sin prøvelsesret på dette område.

Af domspraksis fremgår det nemlig, at begrundelsen for en afgørelse, som indeholder et klagepunkt, skal være affattet på en sådan måde, dels at den giver den pågældende mulighed for at sætte sig ind i begrundelsen — navnlig med henblik på at kunne gøre sine vedtægtsmæssige rettigheder gældende — dels at den giver Domstolen mulighed for at udøve sin prøvelsesret vedrørende afgørelsens lovlighed (jfr. de forenede sager 36, 37 og 218/81, Seton mod Kommissionen, dom af 1. juni 1983, Sml. s. 1789, præmis 47 og sag 18/83, Morina mod Europa-Parlamentet, dom af 1. december 1983, Sml. s. 4051, præmis 11).

Såvel den anfægtede beslutning som de udtalelser, beslutningen er baseret på, opfylder imidlertid efter min opfattelse disse krav.

Ansættelsesmyndigheden har nemlig klart oplyst sagsøgeren om sine grunde. Den prøvelse som påhviler Domstolen, må herefter foretages under behørig hensyntagen til den skønsfrihed, som Domstolen har anerkendt, at der tilkommer administrationen ved sådanne beslutninger. Hvad angår principperne for begrundelse af administrative beslutninger truffet ved prøvetidens udløb, er der grund til at citere Domstolens dom af 17. november 1983 i sag 290/82, Tréfois (Sml. s. 3751).

Heri fastslår Domstolen for det første, at udvælgelsesprøverne og prøvetiden udgør et supplement til hinanden. Om udvælgelsesprøverne hedder det, at

»udvælgelsesprøverne forud for ansættelsen er udformet på en sådan måde, at de gør det muligt at udvælge ansøgerne på grundlag af generelle og forudsigende kriterier«.

Om prøvetiden udtaler Domstolen, at »prøvetiden har til formål at gøre det muligt for administrationen at foretage en mere konkret bedømmelse af ansøgerens evne til at udføre bestemte opgaver, hans indstilling til arbejdet samt hans tjenstlige indsats« (jfr. dommens præmis 24, s. 3766).

På grundlag af det anførte fremhæver Domstolen derefter »... forskellen mellem ['beslutningen] om ikke at fastansætte en tjenestemand på prøve' og en egentlig afskedigelse af en person, der er udnævnt til fastansat tjenestemand«, hvorved Domstolen anfører, at den førstnævnte beslutning »normalt, men med urette, [betegnes] som en 'afskedigelse'« (jfr. præmis 25, s. 3767).

»I sidstnævnte tilfælde skal der nemlig« — hedder det videre i dommen — »foretages

en minutiøs gennemgang af de angivne grunde til at bringe det fast etablerede ansættelsesforhold til ophør, mens genstanden for prøvelsen af beslutningen vedrørende fastansættelsen af de på prøvetid ansatte tjenestemænd er, om der foreligger en sådan helhed af positive forhold, at udnævnelsen til fastansat tjenestemand fremgår at være i tjenestens interesse« (samme præmis).

Om beslutningen ved prøvetidens udløb hedder det:

»Ved prøvetidens udløb skal administrationen, uden at være bundet af bedømmelsen ved ansættelsen, være i stand til at vurdere, om tjenestemanden på prøve fortjener at blive fastansat i den af ham ansøgte stilling. Beslutningen herom forudsætter, at der foretages en helhedsbedømmelse af hans kvalifikationer og adfærd, hvorved der skal tages hensyn såvel til de positive som negative forhold, der er fremkommet i forbindelse med prøvetiden« (jfr. præmis 24, s. 3766).

De mangler, som en sådan bedømmelse kan tænkes behæftet med, er begrænset til følgende:

»[Åbenbar] faktisk vildfarelse« eller en »begrundelse, som er i strid med den objektivitet, der påhviler administrationen ved vurderingen af de [prøveansatte] tjenestemænds kvalifikationer og arbejdsindsats« (præmis 29, s. 3768),

Bevisbyrden herfor påhviler tjenestemanden.

Jeg finder ikke, at sagsøgeren i denne sag har løftet sin bevisbyrde. Der er nemlig intet grundlag for at fastslå, at den i udtalelsen af 21. marts 1984 indeholdte bedømmelse af sagsøgerens kvalifikationer som utilstrækkelige på visse områder, er behæftet med en åbenbar vildfarelse eller savner objektivitet. De protester, R. har fremført, udgør heller ikke i sig selv noget bevis for det modsatte, og hvad angår udtalelsen af 10. juli 1984 kan man anføre det samme om de »ekspertudsagn«, som hidrører fra de to universitetsansatte i Rom, og som er indhentet af sagsøgeren selv.

Tværtimod præciseres det nemlig i udtalelsen af 21. marts 1984, hvori R.'s utilstrækkelige kvalifikationer består, nemlig dels hans manglende kundskaber, dels hans manglende evne til at udfærdige notater. Medmindre der foreligger magtfordrejning, hvilket ikke hævdes at foreligge, eller udtalelsen er selvmodsigende eller behæftet med en åbenbar vildfarelse, hvilket ikke er godtgjort, er en sådan udtalelse skønsmæssig, og det samme gælder udtalelsens konsekvenser for spørgsmålet om tjenestemandsudnævnelsen. Også udtalelsen vedrørende den undersøgelse, som sagsøgeren foretog under den forlængede prøvetid, har en sådan skønsmæssig karakter, og heller ikke sidstnævnte udtalelse af 10. juli 1984 fremgår at være behæftet med en åbenbar vildfarelse eller at være selvmodsigende. Også R.'s argument om, at det var uberettiget at bebrejde ham manglende evne til sammenfatning, eftersom der var tale om at foretage en analyse, må tilbagevises som ganske uholdbart, da det i noten fra Chantraine af 20. juni 1984, som sagsøgeren ikke bestrider at have modtaget, hele to gange anføres, at han anmodes om at udfærdige et sammenfattende notat.

R.'s første anbringende finder jeg derfor aldeles ubegrundet.

5. Også sagsøgerens anbringende om, at vedtægtens artikel 4 er tilsidesat, mangler fornøden støtte.

Artikel 4, stk. 1, lyder således: »Enhver udnævnelse eller forfremmelse kan kun ske til en ledig stilling og kun i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser«.

På ansættelsestidspunktet blev R., tillige med den stilling han beklædte, omplaceret til et andet direktorat end det oprindelig påtænkte. Ansættelsesmyndighedens to beslutninger af 1. og 2. august 1983, som trådte i kraft samme dato, må derfor betragtes som én enkelt retsakt, hvorved sagsøgeren blev omplaceret til GD II, direktorat C, 4. kontor. Jeg skal i den forbindelse nævne, at sagsøgeren ikke har gjort gældende, at omplaceringen fandt sted i strid med de i domspraksis opstillede retningslinjer (se f. eks. dom af 14. juli 1983 i sag 176/82, Nebe mod Kommissionen (Sml. s. 2475, præmis 17), hvorefter omplacering udelukkende må foretages ud fra tjenstlige synspunkter og under iagttagelse af stillingernes ligeværd.

Beslutningen af 2. august omhandlede ganske vist udtrykkeligt den meddelelse om en stilling (KOM/305/82), der var opslået ledig i direktorat B, 4. kontor. Denne omstændighed kan imidlertid ikke i sig selv udgøre en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4, således som det gøres gældende af R. Artikel 4 og navnlig dens stk. 2 må nemlig ses i sammenhæng med vedtægtens artikel 29, stk. 1. Med Kommissionen må det således antages, at det er formålet med en meddelelse om en ledig stilling at sikre iagttagelsen af den rækkefølge, hvori ansøgningerne til en ledig stilling skal gennemgås, idet Fællesskabets ansatte nemlig har forret frem for ansøgere udefra. Kun ansatte ved Fællesskabet kan derfor påberåbe sig en sådan meddelelse om en ledig stilling, eller påberåbe sig, at den ikke er blevet offentliggjort. I øvrigt vil en fejl i denne forbindelse kun kunne have betydning for selve udnævnelsen. I den foreliggende sag er det imidlertid beslutningen om »afskedigelse«, der anfægtes.

Det eneste spørgsmål, der herefter opstår, er, om sagsøgeren blev tildelt en stilling i henhold til meddelelse om udvælgelsesprøve KOM/A/313.

Efter at have bestået nævnte udvælgelsesprøve blev R. optaget på en reserveliste for fuldmægtige i lønklasse A7/A6 med henblik på besættelse af stillinger, hvis arbejdsområde klart svarer til de stillinger, GD II tilbyder. Arbejdsområdet for den stilling, som han oprindelig blev placeret i, og som han i øvrigt accepterede, svarer til et af de to emner, som han valgte ved udvælgelsesprøven.

Placeringen af R. udgør derfor hverken en overtrædelse af vedtægtens artikel 4 eller en forskelsbehandling i forhold til andre prøveansatte, hvorfor også dette anbringende må forkastes.

6. Endvidere har R. gjort gældende, at det var i strid med vedtægtens artikel 34, stk. 1, at forlænge hans prøvetid, idet prøvetiden for en tjenestemand inden for hans kategori ved denne bestemmelse er fastsat til ni måneder. Egnetheden til at udføre tjenesten må således ifølge sagsøgeren udelukkende bedømmes på grundlag af den i vedtægten fastsatte prøvetid. Beslutningen om at »afskedige« ham blev imidlertid navnlig truffet på grundlag af udtalelsen vedrørende hans forlængede prøvetid. Selv med den prøveansattes udtrykkelige samtykke, der imidlertid blev givet under trussel af afskedigelse, og som er uden gyldighed i kraft af underordnelsesforholdet til ansættelsesmyndigheden, tåler princippet om, at man ikke kan give afkald på sin vedtægtshjemlede ret til beskyttelse, ingen fravigelse.

Kommissionen har heroverfor anført, at intet kan hindre administrationen i at træffe en foranstaltning over for en ansat, hvorved den pågældende stilles bedre end efter vedtægten, og hvorved den pågældende altså får en bedre stilling, end en strikt anvendelse af vedtægtsbestemmelserne vil

medføre. Kommissionen har i den forbindelse, hvad angår fortolkningen af artikel 34, henvist til Domstolens domme i sagerne Nagels og di Pillo (dom af 12. maj 1971 i sag 52/70, Nagels mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 77 (Sml. s. 365, præmis 16) samt dom af 12. juli 1973 i de forenede sager 10 og 42/72, di Pillo mod Kommissionen, Sml. s. 763), og erklæret, at Domstolen i flere sager har skullet tage stilling til tilfælde, hvor der enten forelå en udtrykkelig eller en stiltiende forlængelse af prøvetiden, men i ingen domme har statueret, at en sådan forlængelse var retsstridig. I samme forbindelse har Kommissionen fremlagt et citat fra generaladvokat A. Trabucchi's forslag til afgørelse i di Pillo-sagen, hvori han bl. a. udtaler, at

»ifølge rigtig retsudøvelse kan en grundigere undersøgelse af en situation aldrig påberåbes som ugyldighedsgrund«.

Under den mundtlige retsforhandling har sagsøgeren anført, at den påberåbte vedtægtsbestemmelse har gennemgået flere ændringer, og at den affattelse af bestemmelsen, der gjaldt på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i de to tidligere nævnte sager, ikke har nogen gyldighed for den foreliggende sag.

Det er korrekt, at artikel 34 har undergået flere ændringer. Oprindelig foreskrev bestemmelsen nemlig en ensartet prøvetid på seks måneder — bortset fra tjenestemænd i lønklasse A1 og A2, som altid har været udelukket fra bestemmelsens anvendelsesområde — således at prøvetiden dog i særlige tilfælde på administrationens foranledning kunne forlænges med højst tre måneder. Det var denne affattelse af bestemmelsen, som fandt anvendelse i Nagels og di Pillo-sagerne. For begges vedkommende blev prøvetiden nemlig forlænget med den tremånedersperiode, som var fastsat i den daværende vedtægt. Desuden blev Nagels' prøvetid yderligere forlænget med to måneder som kompensation for en sygeorlov af samme varighed.

Den nuværende udformning af bestemmelsen, dvs. den, der finder anvendelse i den foreliggende sag, beror på to vedtægtsændringer, der blev indført henholdsvis i 1972 (forordning nr. 1473/72 af 30. juni 1972, EFT L 160 af 16.7.1972, s. 1) og 1978 (forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978, EFT L 119 af 3.5.1978, s. 1).

Ved ændringen i 1972 blev prøvetiden for ansatte i den her omhandlede kategori sat op fra seks til ni måneder. Tilsvarende ophævede man bestemmelsen om, at prøvetiden under visse omstændigheder kunne forlænges. Man måtte dog vente til vedtægtsændringen i 1978, før der blev indført en bestemmelse, der gjorde det muligt at forlænge prøvetiden med en periode svarende til den tid, hvorunder den pågældende har været forhindret i at udøve sit hverv på grund af sygdom eller ulykke (jfr. artikel 34, stk. 1, andet afsnit).

Vedtægtsændringerne medførte således

— dels en forlængelse af prøvetidens varighed, samtidig med at muligheden for at forlænge den i særlige, ikke nærmere angivne tilfælde, blev afskaffet,

— dels en legalisering af gældende praksis, hvorved prøvetiden blev forlænget som kompensation for en fraværsperiode, men kun for så vidt angår de udtrykkeligt nævnte tilfælde af sygdom eller ulykke.

De nugældende bestemmelser indeholder altså ingen mulighed for at forlænge prøvetiden efter fælles aftale mellem administrationen og den prøveansatte tjenestemand, og dette vil i øvrigt være i strid med selve den offentligretlige karakter af ansættelsen som tjenestemand.

I øvrigt skal jeg tilføje, at sådan var situationen ikke i Nagels- og di Pillo-sagerne, idet de pågældendes prøvetid blev forlænget ved en beslutning truffet ensidigt af administrationen, som ikke havde pligt til at indhente deres samtykke. Jeg er altså af den

opfattelse, at det ikke i den foreliggende sag var muligt at forlænge R.'s prøvetid, når vedtægten ikke indeholder hjemmel hertil, heller ikke selv om R. har samtykket heri eller selv om foranstaltningen er i den prøveansattes interesse, således som det klart fremgår at være tilfældet i sagen her.

Men kan en sådan tilsidesættelse af vedtægtens forskrifter bevirke, at den anfægtede beslutning bliver retstridig?

Betingelsen for, at en retsakts eventuelle retsstridighed — i det foreliggende tilfælde beslutningen om at forlænge prøvetiden — kan påvirke lovligheden af en senere retsakt — her beslutningen om at afskedige den pågældende — er at den sidste beslutning direkte afhænger af den første. Det vil f. eks. være tilfældet med lovligheden af en beslutning om at ansætte en person i en stilling, som vil afhænge af, om den udvælgelsesprocedure, der er gået forud for ansættelsen, og som udgør en betingelse for at blive ansat i stillingen, har været retmæssigt gennemført. R.'s retsstridigt forlængede prøvetid kunne således utvivlsomt være blevet påberåbt af ansatte, der måtte have retlig interesse heri, for at anfægte hans eventuelle senere tjenestemandsudnævnelse.

Sagsøgeren kan imidlertid ikke selv påberåbe sig en sådan tilsidesættelse af de gældende vedtægtsbestemmelser til støtte for at anfægte en beslutning, som kunne — jeg fristes til at sige burde — være blevet truffet, såfremt den forlængelse af prøvetiden, som sagsøgeren nu selv anfægter, ikke havde fundet sted.

Selv om R.'s anbringende altså juridisk set er velbegrundet, må det forkastes, da det ikke kan anfægte gyldigheden af Kommissionens efterfølgende beslutning om at »afskedige« sagsøgeren.

7. Som følge af det anførte kan sagsøgerens principale påstand om annullation af beslutningen altså ikke tages til følge, hvorfor Kommissionen også må frifindes for erstatningspåstanden; jeg skal yderligere bemærke, at R. ikke har godtgjort overhovedet at have lidt noget tab som følge af prøvetidens forlængelse.

Det samme gælder den subsidiære påstand vedrørende begrundelsen for den anfægtede beslutning. Enhver begrundelse af en beslutning om afskedigelse kan i sagens natur og som følge af vedtægtens artikel 25, stk. 2, indeholde bedømmelser, der omtaler den pågældendes manglende evne til at udføre visse opgaver i forbindelse med en bestemt stilling. Det gælder også den foreliggende beslutning, som ganske vist og i sagens natur, må være formuleret i kritiske vendinger, men som dog ikke indeholder nogen som helst ærekrænkende udsagn som sagsøgeren.

8. Sammenfattende skal jeg altså foreslå at Kommissionen frifindes for sagsøgerens påstande, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sine egne omkostninger.